

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutím žalované ze dne 26. 3. 2008, č. j. vav/2281/08, sp. zn. 2008/388/vav/FTV, a ze dne 26. 3. 2008, č. j. vav/2282/08, sp. zn. 2008/387/vav/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2009, č. j. 5 Ca 212/2008 - 147,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2008, č. j. vav/2282/08, sp. zn. 2008/387/vav/FTV, žalovaná udělila žalobkyni 6 pokut ve výši 100 000 Kč, celkem ve výši 600 000 Kč pro opakované porušení ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), jež posoudila jako jediný skutek, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že v měsíci říjnu 2007 opakovaně odvysílala označení sponzora reklamní znělky (ALLIANZ Pojišťovna, produkt autopojištění, mutace 1; AMBI PUR, produkt 3volution, mutace 1; GE Money Bank, produkt Expres půjčka, mutace 1; VODAFONE, produkt Sony Ericsson, mutace 1; VODAFONE, produkt Sony Ericsson, mutace 2; VODAFONE, produkt Sony Ericsson, mutace 3), jež byla neoddělenou reklamou. Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2008, č. j. vav/2281/08, sp. zn. 2008/388/vav/FTV, žalovaná dále udělila žalobkyni 10 pokut ve výši 100 000 Kč, celkem ve výši 1 000 000 Kč pro opakované porušení

ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, jež posoudila jako jediný skutek, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že v měsíci listopadu 2007 opakovaně odvysílala označení sponzora reklamní znělky (GE Money Bank, produkt Hypotéky, mutace 3; GE Money Bank, produkt Hypotéky, mutace 4; GE Money Bank, produkt Hypotéky, mutace 5; GE Money Bank, produkt Hypotéky, mutace 6; GE Money Bank, produkt Hypotéky, mutace 7; Opava, produkt Diskito, mutace 1; Radox, mutace 1; VODAFONE, produkt Sony Ericsson, mutace 4; VODAFONE, produkt Sony Ericsson, mutace 5; VODAFONE, produkt Sony Ericsson, mutace 6), jež byla neoddělenou reklamou.

Proti oběma rozhodnutím žalované podala žalobkyně žaloby k Městskému soudu v Praze. Městský soud při ústním jednání dne 15. 5. 2009 spojil obě žaloby ke společnému řízení. Městský soud ve svém rozsudku ze dne 15. 5. 2009 přisvědčil námitkám žalobkyně, že v rozhodnutí žalované nebyl dostatečně konkrétním způsobem vymezen správní delikt, jehož se žalobkyně dopustila, že při stanovení výše pokuty žalovaná nepřihlédla k počtu repríz jednotlivých verzí sponzorských vzkazů a že rozhodnutí žalované jsou vnitřně rozporná, neboť z nich není zřejmé, zda žalovaná každým z obou rozhodnutí trestá více skutků žalobkyně či trestá pouze jediný skutek, jež je složen z několika dílčích jednání žalobkyně. Městský soud dále uvedl, že žalovaná pochybila také v tom, že nejprve nevyhodnotila jednotlivé žalobkyní odvysílané sponzorské vzkazy (pozn. NSS: v rozsudku uvedeno „reklamní znělky“) a z jejich obsahu neučinila závěr, zda a ve kterých případech se nejedná o pouhý sponzorský vzkaz, nýbrž o reklamu, a teprve na základě toho posoudila, zda a jakého správního deliktu se žalobkyně dopustila. Městský soud proto rozhodnutí žalované zrušil a vrátil ji věc k dalšímu řízení.

Proti rozhodnutí městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost rozhodnutí městského soudu. Stěžovatelka namítá, že správní delikt byl v obou jejích rozhodnutích vymezen dostatečně, že zhodnotila všechna zákonná kritéria související s ukládáním pokut, a to uvedla v odůvodnění svých rozhodnutí. Stěžovatelka také namítá, že rozhodnutí městského soudu je nesprávné, neboť stěžovatelka posoudila každý jednotlivý případ a následně uložila pokutu jako úhrnný trest tak, aby celková výše pokuty nepřekročila maximální sazbu stanovenou zákonem o vysílání pro předmětný skutek.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že dle jejího názoru v rozhodnutí stěžovatelky nebyl skutek dostatečně vymezen, neboť z něj není zřejmé, za které odvysílání sponzorského vzkazu již stěžovatelka uložila pokutu a za které nikoliv, důsledkem je pak konflikt s ústavní zásadou *ne bis in idem*.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jedná za ni osoba se vzděláním podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížnost v rozsahu stěžovatelkou uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K námitkám stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že se u obou výše uvedených kasačních námitek stěžovatelky jedná pouze o opačná tvrzení k závěrům, ke kterým ve svém rozsudku dospěl městský soud. Tato tvrzení nejsou na rozdíl od závěrů městského soudu nijak argumentačně podložena a tudíž je ani nemohou věcně či argumentačně vyvracet. Zatímco městský soud dospěl k závěru, že správní delikt byl v obou rozhodnutích stěžovatelky nedostatečně a sporně vymezen, což náležitě odůvodnil, stěžovatelka pouze bez dalšího uvádí, že dle jejího názoru byl skutek v obou rozhodnutích vymezen a popsán dostatečně.

Rovněž v případě stížní námitky spočívající v tom, že stěžovatelka náležitě odůvodnila své rozhodnutí o uložení pokuty, je tomu podobně. Zatímco městský soud vytkl stěžovatelce, že se při ukládání pokuty nezabývala všemi kritérii, neboť při stanovení výše pokuty nepřihlédla k počtu repríz jednotlivých verzí sponzorských vzkazů, stěžovatelka v kasační stížnosti s tímto závěrem soudu polemizuje pouze tvrzením, že v obou rozhodnutích vzala v úvahu všechna zákonná kritéria a jednala tak zcela v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud však již dříve dospěl k závěru, že pouhý výčet kritérií pokuty nepostačuje a že se stěžovatelka musí s jednotlivými kritérii přesvědčivě vypořádat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 As 58/2008 - 77).

Nejvyšší správní soud se tedy s hodnocením městského soudu ohledně nedostatečného vymezení skutku i nedostatečného zohlednění a odůvodnění kritérií pro uložení pokuty ztotožňuje a stěžovatelčiny námitky hodnotí jako nepřesvědčivé a nedůvodné.

Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že dříve než správní orgán dospěl k závěru, že se v tomto případě jedná o neoddělenou reklamu, měl nejprve zkoumat, zda jednotlivé sponzorské vzkazy samy o sobě naplňují znaky reklamy dle § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání, což neučinil. Problematikou rozdílu mezi sponzorským vzkazem a reklamou se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 81/2005 - 79, publikovaném pod č. 1063/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„základním účelem sponzorování je vytvoření dobrého jména, pověsti právnické či fyzické osoby či jeho výrobků (tzv. goodwill). Tento účel proto musí sloužit jako odlišující kritérium pro reklamu a sponzorování, protože tam, kde by sponzorský vzkaz vybízel ke koupi určitého výrobku podnikatele, by se již nejednalo o sponzorský vzkaz, nýbrž o reklamu.“* Pokud totiž sponzorské vzkazy byly v tomto konkrétním případě skutečně jen sponzorskými vzkazy a nikoliv reklamami ve smyslu zákona o vysílání, žalovaná svým shora popsáním jednáním neporušila svoji povinnost uvedenou v § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, a proto ani nebylo na místě ji za tento správní delikt postihnout uložením pokuty. Ostatně k tomuto závěru již Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl ve svých dřívějších rozhodnutích (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2010, č. j. 7 As 41/2009 - 74, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalobkyně, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnila. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalobkyni nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu